
ALFONSE II, ROI D'ARAGON.

PER mantas guizas m'es datz
Joys e deport e solatz;
Que per vergiers e per pratz,
E per fuelhas e per flors,
E pel temps qu'es refrescatz,
Vei alegrar chantadors:
Mas al meu chan neus ni glatz
No m'ajuda, ni estatz,
Ni res, mas dieus et amors.

E pero ges no m desplatz
Lo belh temps, ni la clardatz,
Ni 'l dous chans qu'aug pels playssatz
Dels auzelhs, ni la verdors;
Qu'aissi m suy ab joy lassatz
Ab una de las melhors,
Qu'en lieys es sens e beutatz;
Per qu'ieu li don tot quan fatz,
E joys e pretz et honors.

En trop ricas voluntatz
S' es mos cors ab joy mesclatz;
Mas no sai si s'es foudatz,
O ardimens, o paors,
O grans sens amezuratz,
O si s'es astres d'amors;

Qu'anc, de l' hora qu'ieu fuy natz,
Mais no m destreys amistatz,
Ni m senti mals ni dolors.

Tan mi destrenh sa bontatz,
Sa proeza e sa beutatz,
Qu' ieu n'am mais sofrir en patz
Penas e dans e dolors,
Que d'autra jauzens amatz :
Grans bes faitz e grans secors ;
Sos homs plévit e juratz
Serai ades, s'a lieys platz,
Denan totz autres senhors.

Quan mi membra dels comjatz
Que pres de lieys totz forsatz,
Alegres suy et iratz ;
Qu' ab sospirs mesclatz de plors
Me dis : « Belhs amics, tornatz,
Per merce , vas me de cors. »
Per qu' ieu tornaray viatz
Vas lieys , quar autre baysatz
No m'es delietz ni sabors.